

Dosažení plnosti Kristova požehnání

David Wilkerson February 3, 2003

„A vím?, že p?ijda k vám, v hojnosti požehnání evangelium Kristova p?ijdu“ (1 Korint?m 15:29). Pavel napsal tato slova k?es?an?m v ?ím?. ?íkal jim: „V?bec nepochybuji, že až se s vámi setkám, budu v nejpln?jší mí?e Kristova požehnání.“

Apoštolova slova tady v sob? obsahují n?co, co by m?l každý v??íci v?d?t. To je, že existují r?zné stupn?, nebo míry, Kristova požehnání. N?kte?í v??íci dosáhnou plné míry tohoto požehnání, což je cíl. Všichni máme p?ijít do plné míry Pánova požehnání. Ale jiní k?es?ané vstoupí jen do malé míry Kristova požehnání.

Ve svém dopise Efezským Pavel naléhá na každého, aby usiloval o nejpln?jší míru tohoto požehnání: „Jednomu pak každému z nás dána jest milost podle míry obdarování Kristova... až bychom se sb?hli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého, v míru postavy plného v?ku Kristova... a poznati p?enesmírnou lásku Kristovu, abyste tak napln?ni byli ve všelikou plnost Boží“ (Efezským 4:7, 13, 3:19).

Všimni si slova „plnost“ v t?chto pasážích. ?ecké slovo, které tu Pavel používá, znamená „dokon?it pln? proces napl?ování.“ To je úkol, který nám B?h dal: usilovat o plnost Kristova požehnání v našich životech.

Pavel to rozvádí, píše: „Jeden Pán, jedna víra, jeden k?est, Jeden B?h a Otec všech, kterýž jest nade všechno, a skrze všechno, i ve všech vás“ (4:4–6). Krátce B?h Otec, Syn a Duch svatý p?ebývá ve všech svých d?tech. Ježíš slíbil: „Otec m?j a já... k n?mu p?ijdeme, a p?íbytek u n?ho u?iníme“ (viz Jan 14:23). Pavel objas?uje, že máme všichni stejný p?ístup k Pánu. Proto máme všichni stejnou p?íležitost dosáhnout jeho stále vzr?stajícího požehnání. Opravdu, naše životy by m?ly neustále r?st v tom, co Pavel nazývá „Kristovo požehnání.“

Uvažuj o neuv?itelné mí?e Kristova požehnání v Pavlov? život?. Tento muž p?ijal zjevení od Ježíše osobn?. Píše, že se v n?m zjevil Kristus sám. Samoz?ejm?, Pavel v?d?l, že nedosáhl dokonalosti. Ale také v?d?l, bez pochybnosti, že v jeho život? není nic, co by bránilo proudu Kristova požehnání.

Proto mohl Pavel ?íci: „A vím?, že p?ijda k vám, v hojnosti požehnání evangelium Kristova p?ijdu“ (1 Korint?m 15:29). M?l svatou jistotu ve svém chození s Kristem. Prohlásil: „A tak se chovati hledím, abych m?l dobré sv?domí bez úrazu p?ed Bohem i p?ed lidmi vždycky“ (Skutky 24:16).

Pavel v jádru ?íkal: „M?j život je p?ed Pánem otev?enou knihou. Nemám ve svém srdci žádný skrytý h?ích, a On se mnou nemá žádnou kontraverzi. A jeho požehnání ke mn?, to je neustálý proud zjevení. Takže, když vám kážu, neslyšíte slova ?lov?ka. Nep?ináším mrtvé kázání plné chytré teologie. To, co slyšíte, jsou skute?ná slova Božího srdce k vám.“

Víš, plnost Kristova požehnání má málo co do ?in?ní s materiálními statky. Samoz?ejm?, že veškeré dobré zdraví a pozemské zdroje musíme vid?t jako požehnání z Boží milostivé ruky. Ale Pavel tu mluví o mnohem v?tším požehnání. ?ecké slovo, které používá pro požehnání, znamená „Boží doporu?ení (chvála)“ nebo jeho „Dob?e ud?láno.“

Krátce, Kristovo požehnání znamená žít život, který se líbí Pánu. Je to vnit?ní v?domí od Ducha svatého, že když

se B?h podívá na tv?j život, ?ekne: „Mám z tebe radost, m?j synu, má dcero. Není mezi námi nic, co by bránilo našemu spole?enství a vztahu.“

Pisatel Žid?m shrnuje plnost Kristova požehnání tímto zp?sobem: „B?h pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev smlouvy v??né Pastý?e ovcí vzk?ísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše, U?iniž vás zp?sobné ve všelikém skutku dobrém, k ?in?ní v?le jeho, p?sob? v vás to, což jest libé p?ed obli?ejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva na v?ky v?k?. Amen“ (Žid?m 13:20–21).

Miluji p?ebývat mezi lidmi, kte?í žijí tento druh Kristova života. Mají kolem sebe aróma toho, že jsou s Ježíšem. Podobn? jako Pavel mají tito svatí božskou nespokojenost se svým životem, touhu být v Kristov? přítomnosti, hlad po dosažení v?tší a v?tší intimnosti s ním. Hodn? mluví o Ježíši, a ší?í jeho lásku a svatost.

Takoví lidé se radují ze života, ale vyhýbají se veškeré hloupé konverzaci. Žijí zcela odd?leni od v?cí tohoto sv?ta. A Boží p?íze? je z?ejmá v jejich životech a v jejich rodinách. Mohou být chudí, ale jejich životy jsou pln? požehnané Pánem.

Nechápejte m? špatn?: tito v??íci trpí podobn? jako kdokoliv jiný. Procházejí obdobími krutých zkoušek a testování. Ale podobn? jako Pavel, i když mohou být ponížení, nejsou zni?eni. A nikdy to nevzdávají. Jsou rozhodnuti dokon?it své chození vírou a ve služb? zp?sobem, který se líbí Pánu.

Smyslem tohoto poselství je odhalit, co brání našemu vstupu do plnosti Kristova požehnání

Pavel se ptal Galatských: „B?želi jste dob?e. Kdo jest vám p?ekazil, abyste pravdy neposlouchali? Není? ta rada z toho, kterýž vás volá. Mali?ko kvasu všeco t?sto nakvašuje“ (Galatským 5:7–9).

Pavel tu poukazuje na dogmatickou víru nebo teologii. Ptá se: „Co je ve vašem život?, co vás zdržuje, abyste pokra?ovali do plného požehnání Krista? Jednu chvíli jste ?inili dob?e. Víím, že jste lidé modlitby a piln? pracujete, abyste konali dobré dílo. Ale n?co není v po?ádku. Nevidím, že byste jakkoli rostli. Místo toho jste se vrátili ke spoléhání se na své t?lo. Necítím lahodné aroma Krista, které jste kdysi m?li. Vaše jistota, váš jas, vaše vize jsou pry?. N?co vám brání, p?ekáží.“

„Co vás mohlo p?esv?dit, abyste se dostali do takového stavu? A? je to cokoliv, ?íkám vám, že to není z Boha. Vlastn? ve vás cítím kvasnice, kompromis jakéhosi druhu. Cosi vás poskv?uje, n?co, co si možná snažíte udržet. A to zp?sobuje, že má s vámi B?h konverzi. ?ekn?te mi, co to je?“

Vím, že mnoho dnešních k?es?an? bylo kdysi Bohem mocn? používaných. Tito lidé byli oddaní, modlíci se, v??íci svatí. Ale potom se jim n?co stalo. N?jak jim bylo zabrán?no, aby zažívali plnost Kristova požehnání.

Všech t?chto lidí se Pavel ptá: „Co se stalo? Co vám brání, abyste m?li ve svém život? proud Kristova požehnání? Jaké kvasnice se p?iplížily?“

I zbožnému, modlícímu se Eliášovi bylo zabrán?no, aby vstoupil do plnosti Božího požehnání

Prorok Eliáš byl Bohem mocn? používán. Sdílel Boží b?emeno zármutku nad Izraelem. Jeho srdce bylo zlomené pro lidské odpadnutí. A p?edvád?l ohromné divy a zázraky v Božím jménu. Ale práv? jako Mojžíšovi bylo zabrán?no vstoupit do Zaslíbené zem?, bylo Eliášovi zabrán?no, aby zažíval naprostou plnost Božího požehnání.

Znáte p?íb?h Eliášova vít?zství na ho?e Karmel. Zbožný prorok p?ivolal dol? ohe? z nebe a zabil Bálovy proroky. Potom se modlil za deš? a z nebe se lily silné provazy dešt?, které ukon?ily dlouhé sucho v Izraeli. Když lidé vid?li tyto v?ci, okamžit? ?inili pokání ze svého modlá?ství a obrátili se zp?t k Hospodinu.

Chci vyzvednout p?íb?h, jak lidé vyrazili na cestu do Jezreel, hlavního m?sta, aby podali zprávu. Eliáš neuv??iteln? p?edb?hl rychlý v?z sp?chající zpátky do m?sta, vzdáleného p?es dvacet mil. Písmo ?íká: „Ruka pak Hospodinova byla s Eliášem“ (1. Královská 18:46), když b?žel vp?ed. To mi ?íká, že Eliáš byl na božské misii. B?h posílal Eliáše zp?t do Jezreel se zám?rem. Pro? vlastn? prorok tak sp?chal zpátky do m?sta?

Klí? nacházíme v Eliášov? sv?dectví na ho?e Karmel: „Vedlé slova tvého jsem ?inil všechny v?ci tyto“ (1. Královská 18:36). Prorok v podstat? ?íkal: „Hospodine, a? každý, kdo je tu, ví, že všechno, co jsem u?inil, bylo v poslušnosti tvému vedení. Co jsem tu dnes ud?lal, je prost? to, cos mi ?ekl, abych ud?lal, když jsem se modlil.“

Ale potom se zpráva dostala k h?išné královn? Jezábel. Když slyšela, že Eliáš zavraždil všechny její falešné

proroky, vyhrožovala, že ho zabije: „Tedy oznámil Achab Jezábel všechno to, což učinil Eliáš, a že naprosto všechny proroky její pobil měm. A protože poslala Jezábel posla k Eliášovi, řuci: Toto ať mi učiní bohové a toto přidají, jestliže v tuto hodinu zítra neučiním tobě, jako ty kterému z nich. Což když zvedl, vstana, odšel pro zachování života svého“ (1. Královská 19:1–3). Když Eliáš slyšel hrozbu Jezábel, utekl, aby si zachránil život.

Mnoho komentátor Bible věří, že se Eliáš nebál Jezábel. Říkají, že jeho mise byla splněna na hoře Karmel a že ho te Bůh vedl na poušť, aby ho naučil několik důležitých lekcí. Jinými slovy, Hospodin pro Eliáše nikdy nezamýšlel, aby se znovu setkal tváří v tvář s Jezábel.

Nesouhlasím. Myslím, že tato interpretace úplně opomíjí myšlenku této pasáže. Když si představuji Eliáš v troufalý boj o závod zpátky do Jezreel, věřím, že bůžel, aby dokončil jednu poslední věc, kterou po něm Bůh žádal: zabít Jezábel.

Pemýšlej o tom: Hospodin nehodlal umožnit Jezábel, aby pozvedla celý nový sbor hříšných kněží. Proč by Bůh řekl Eliášovi, aby pobil jejich 400 proroků, ale dovolil, aby matka modlářství přežila? Bylo by to, jako ozeat hříšné větve, ale ponechat jejich kořen. Když Bůh připravuje svůj lid, aby vstoupil do plnosti jeho požehnání, vyžaduje na nás víc, než abychom jen učinili pokání. Vyžaduje na nás také, abychom vytrhali kořen našeho hříchu, abychom mohli být přivedeni do života čistoty a svatosti. Jenom potom můžeme zažívat jeho plnost.

Věřím, že Bible dokazuje, že Jezábel musela být zabita. Ve Zjevení nazývá Ježíš církev v Thyatirech: „Znám skutky tvé, i lásku, i přísľuhování, i věrnost, i trpělivost tvou, a skutky tvé, i ty poslední, kteří větší jsou nežli první. Ale mám proti tobě něco málo, že dopouštíš ženě Jezábel, kteráž se býti praví prorokyní, učiti a v blud uvoditi služebníky mé, aby smilnili a jedli modlám obětované...“

„Aj, já uvrhu ji na lože, i ty, kteří cizoloží s ní, v soužení převeliké, jestliže nebudou učiniti pokání z skutků svých. A syny její zmurdují smrtí; i zvedí všechny církve, že jsem já ten, kterýž zpytuji ledví a srdce“ (Zjevení 2:19–23).

Kristus tady mluví k lidem, kteří jsou šlechtění, dobročinní, plní víry, trpěliví, kteří rostou v dobrých skutcích. Přesto tyto oddaní svatí dosud nemají plné Hospodinovo požehnání. Proč Ježíš jim říká: „Je tu jeden problém, jedna překážka, která vás zdržuje od zažívání mé přiznání v plnosti. A to je, že odmítáte jednat s duchem Jezábel ve vašem stědu. Umožňujete tomuto duchu, aby vás dále sváděl.“ Kristus to učiní naprosto jasně: jestliže máme vstoupit do jeho plnosti, musíme se dostat ke kořenu všeho modlářství a hříchu.

Takže, jaký hřích Jezábel představuje? Jezábel je symbolické jméno. V Hebrejštině znamená „cudný“ s mezinárodním otazníkem. To naznačuje překvapení právě u myšlenky na cudnost – znamenající „určitě necudné, zkažené; to, co je zřetelně nečisté.“ Krátce, Jezábel je duch hrubé nečistoty a chtíže.

Nkteří komentátoři nevěří, že Jezábel bylo skutečné jméno Achabovy manželky. Spíše říkají, že autor použil jméno jako potupný přídomek kvůli královnině nenávidnému chování. Tohle bylo mezi biblickými pisateli běžnou praxí. Jan, například, používá slovo „antikrist“ nejen k popisu osoby, která má přijít, ale také pro ducha. Totéž platí pro užití slova „drak“: je používáno nejen k popisu Satana, ale každé bytosti, která je jím ovládána, včetně lidských.

Jednoduše řečeno, Jezábel je svědná propaganda z pekla a je směřována na Boží služebníky. Je určena, aby srazila a zničila všechny, kdo jsou dotčeni a pomazáni Pánem. Pasáž na hoře Karmel to potvrzuje. Neřekli jste si někdy, odkud se Bálovi proroci vzali? To nebyli žádní importovaní, imigrantní kněží. Byli to Izraelci, Boží vyvolení. Byli svedeni Jezábel, svedeni k jejímu smilstvu šabelským naočkováním.

Ve své mysli nepochybují, že Eliáš byl povolán jako nástroj, aby zbořil tuto pevnost v Izraeli. Eliáš měl historii s Pánem a byl trénován, aby slyšel Boží hlas. Modlil se s takovou mocí, že se nebesa zavřela a oprot otevřela. Když udeřil svým pláštěm o řeku, vody se rozdělily. A vzkřísil mladíka z mrtvých. Eliáš nepochybně žil a pohyboval se zázračně. Jednou s autoritou prohlásil k Achabovi: „Eliáš je zde!“ Jak odvážně! Jak nebojácně!

Přesto te mocný prorok utíká ve strachu pryč.

Bitva, která začala mezi Eliášem a Jezábel, je ta samá bitva, kterou dnes bojujeme

Ten samý boj se začíná vést v Božím domě právě te. Pemýšlej o oddaném křesťanovi, někom, kdo je podobný Eliášovi. Je zasvěcený Božímu dílu, pilný, trpělivý, chodí ve víře, slouží ostatním, roste v dobrých skutcích. Ale v jeho životě existuje překážka. Tento služebník má míru Krista: je spasený, ospravedlněný, zaneprázdněný

záležitostmi nebeského Otce. Ale te? k n?mu Pán p?ichází a ?íká: „N?co proti tob? mám. Dopustil jsi ve svém život? cosi zho?ného. Svedl t? duch Jezábel. A to ti te? brání ve tvém chození se mnou.“

„Dopouštíš žen? Jezábel... u?íti a v blud uvodit? služebníky mé, aby smilnili a jedli modlám ob?tované“ (Zjevení 2:20). Ježíš tu nemluví o n?jaké skute?né žen?, která stojí p?ed církví a p?ednáší o tom, jak mít úsp?ch se smilstvem. Ne, poukazuje tu na ty v?ci, kterým jsi dovolil, aby t? pou?ovaly, nao?kovaly t?: TV, Internet, žádosti našeho t?la. Tohle všechno jsou mocní sv?dníci.

Podobn? když Kristus mluví o „pojídání toho, co se ob?tuje modlám,“ nemluví o jídle. Poukazuje na k?es?any, kte?í jedí ?ábelskou špínu. Tito v??íci možná pozvedají sv?j hlas ve chválách v církvi, ale když jdou dom?, obracejí se ve svých myslích k nejhorší p?edstavitelné špín?: sexu, násilí, ohavnostem.

I sv?t zná h?išnost takových v?cí. V interview pro New York Times se ptali známého mladého herce, zda si libuje v pornografii, jako mnoho Hollywoodských hv?zd. Mladý muž odpov?d?l: „Nemohu si dovolit krmit svou mysl špínou. Ti, kdo se dostali do pornografie, nedokážou ovládat své myšlenky. Jejich myslí neustále proudí všechny obrazy, které nasáli z porna. Nemohu si dovolit to d?lat. Žádný profesionální herec nem?že.“ Je smutné, že se mnoho k?es?an? nedokáže pochlibit stejnou kázní.

?asto, když p?ichází duch Jezábel, aby nás svedl, šeptá: „Pracoval jsi tvrd? a te? pot?ebuješ relaxovat. To je ?as, kdy si m?žeš dovolit n?jakou zábavu. Toto je den milosti, a B?h není na sv?j lid tvrdý. Tak jdi a nala? si tu barevnou TV show. Nebo si m?žeš vyp?jit ten špinavý film. Kdyby sis dop?ával p?íliš, m?žeš si vždycky nárokovat krev Ježíše a být zase ?istý.“

Ne! Ježíš ?íká, že jestliže máš ve svém srdci žádost, již jsi se dopustil cizoložství. ?íká nám jasn? s žhnoucím pohledem: „Ale dal? jsem jí ?as, aby pokání ?inila z smilstva svého, avšak ne?inila pokání“ (Zjevení 2:21). Slovo „jí“ v tomto verši ozna?uje podvedené Boží d?ti, které svedl duch Jezábel.

Pán ?íká: „Jsem k tob? milosrdný a byl jsem velice trp?livý. Dal jsem ti dostatek ?asu, abys ?inil pokání a z?ekl se svého h?íchu. Posílal jsem k tob? proroky, kázání z kazatelny, varování od tvých p?átel. M?j Duch t? usv?d?oval a v lásce t? varoval. Ale ty jsi dosud ne?inil pokání.“

„Toužím po tom, abys vstoupil do mé plnosti. P?edložil jsem p?ed tebe všechny zdroje. P?esto žiješ dál jako chu?as. Vedu s tebou spor a ten neodejde, dokud nebudeš jednat s touto p?ekážkou.“
Uvažuj o strašných d?sledcích, je-li Jezábel ponechána naživu

Ježíš nám ?íká, jaké jsou tyto d?sledky:

- „Aj, já uvrhu ji na lože“ (Zjevení 2:22). ?ecký p?eklad zde je „úsilím zlomit, obrátit na út?k, zahnat.“ Znamená to neustálý strach, únavu, stále v b?hu.
- „V soužení p?eveliké“ (2:22). ?e?tina ozna?uje útlak, soužení, depresi.
- „A syny její zmordují smrtí“ (2:23). S výjimkou t?ch, kdo ?iní pokání ze smlouvy s Jezábel, bude jejich konec doslovná smrt.

Pro? Pán jedná tak p?ísn? s t?mi, kdo cizoloží s Jezábel? Protože chce, aby každý, kdo mu slouží, bral tuto záležitost vážn?: „I zv?dí? všechny církve, že? jsem já ten, kterýž zpytuji ledví a srdce, a odplatím jednomu každému z vás podle skutk? vašich“ (2:23).

Tohle nejsou slova n?jakého starozákonního proroka. To je varování od Ježíše samotného, v jeho dni milosti. ?íká nám: „Každý jednotlivec v mé církvi musí v?d?t, že Jezábel musí být sražena. Musíte dát této duchovní pevnosti smrtelnou ránu nebo nikdy nebudete mít v?tší míru m? samotného.“

Vra?me se te? k Eliášovi. Považuj? ho za jednoho z nejmocn?jších Božích muž? v celém Písmu. P?esto nechal Jezábel žít. Eliáš v této misi selhal, bez jakékoliv omluvy.

Co bylo p?í?inou Eliášova selhání? Byl to nedostatek víry. Eliáš p?í?ital Jezábel více moci než Bohu. P?emýšlej o tom: po jeho vít?zství na ho?e Karmel nastalo v zemi probuzení, usv?d?ení mezi lidmi a všeobecné pokání. Jezábel nez?stala žádná moc. Kdyby se tehdy pokusila zabít Eliáše, lidé by ho obklopili, aby ho ochránili. Ale místo toho, když p?išlo vyhrožování, ztratil Eliáš víru.

Chápete myšlenku tohoto poselství? Bůh, který tě spasil – který ti dal vítězství nad hříchem a učinil pro tebe zázraky – má tu samou moc k zabití jakéhokoli tvé Ježabel v tobě. Může zničit každou pevnost, umrtvit každého zločince a osvobodit tě od každé moci nepřítele.

Mnoho zápasících křesťanů si myslí: „Tenhle zvyk ve mně je tak silný, jsem úplně zdrčený. Kde je vítězství?“ Tehdy jim nepřítel šeptá: „Bůh tě neslyší. Nevládneš to. Navzdory všem svým modlitbám padneš.“ Ale Pán odpovídá: „Ne! Žádná pevnost, žádný duch Ježabel nad tebou nebude mít nadvládu.“

Eliáš udělal to, o čem uvažuje mnoho vřecích: utekl. David píše, jak chtěl uletět na poušť jako pták. Jeremiáš si přál mít nějaký osamocený domek daleko v pustině. Ale mnoho křesťanů, kteří „prchají“, ve skutečnosti nikam nejdu. Pro ně je to stav mysli, touha uniknout z jejich zkoušky.

Nakonec David usoudil: „Nebudu se bát ničeho zlého.“ Ale Eliáš si zvolil utéct a skrýt se. Vzdal boj. A Ježabel žila dál.

Bůh miluje své služebníky během všech jejich strachů a selhání

Věřím, že Eliášův příběh nám zjevuje jeden z největších soucitných skutků, který kdy Bůh dal najevo nějakému bojácnému služebníku. Eliáš skončil pod jalovcem na poušti, tak skleslý, že upadl do hlubokého spánku. Ale Hospodin poslal anděla, aby ho vzbudil a nakrmil ho chlebem a vodou. Tak Eliáš jedl a pil, ale stále ještě byl v takové depresi, že oproti tvrdě usnul.

Ještě jednou ho anděl vzbudil a nakrmil dalším jídlem. Potom Bůh řekl svému služebníku tato laskavá slova: „Eliáši, vstaň, pojez, nebo velmi dlouhou máš cestu před sebou“ (viz 1. Královská 19:7). Říkal: „Příteli, sám to nemůžeš zvládnout. Já jsem s tebou.“

Víš, o Boží lásce k Eliášovi nebylo pochyb. Nezáleželo na tom, jak šeredně jeho služebník selhal. I v jeho strachu, depresi a touze utéct byl Eliáš stále ještě milován Otcem. To samé je pravdou pro všechny z nás, kdo Pána milují a slouží mu.

Ale Bůh měl pro Eliáše ještě další poselství. Bylo to milosrdné varování a stejně dobře se dá aplikovat dnes na nás. Ptal se ho: „Co tu děláš, Eliáši?“ (19:13). I když Hospodin Eliášovi odpustil, neměl v úmyslu zamést jeho problém pod rohožku. Tolik ho miloval.

Eliáš odpověděl s výmluvou, ale Bůh ji nepřijal. Znovu se zeptal: „Proč jsi tady?“ V podstatě se ptal: „Proč jsi vzdal boj, Eliáši? Proč jsi rezignoval na svou službu? Odkud se vzala tato únava?“

Nakonec to vypadá, že Bůh přistoupil na Eliášovu rezignaci. Hospodin řekl mnoha slovy: „Nebudu tě nutit, Eliáši, abys pokračoval. Ale pomazu místo tebe Jehu. On dokončí tvou misi a zabije Ježabel.“

Faktem je, že když chceme přestat, Pán to dovolí. A nebude nás milovat o nic méně. On prostě dovolí, abychom dál žili s naší omezenou mírou Krista. Opravdu, když přišel čas, aby šel Eliáš domů k Hospodinu, dopravil ho do nebe v ohnivém kočáře. Byl to muž nádherně poctivý. Ale podobně jako Mojžíš, kterému bylo zabráněno vstoupit do Zaslíbené země, nevstoupil Eliáš nikdy do plnosti Božího požehnání.

Možná říkáš: „Nemám problém s chřipkou. Nejsem smilník ani cizoložník. Díky Bohu, nebyl jsem sveden duchem Ježabel.“ Raduji se s tebou. Ale pro každého vřecího, který touží úplně vstoupit do Kristova požehnání, jistě přijde Eliášův okamžik. Narazíš na největšího, nejdrtivějšího nepřítele, kterému jsi kdy ulehl. A duch Ježabel se ti bude posmívat: „Tentokrát selžeš. Pro tebe je po všem.“

Až přijde tenhle čas, nemůžeš myslet na to, že toho necháš. Nevzdávej boj ani se nezdávej zaslíbení, která ti Bůh dal. Svrhni ducha Ježabel. Pán říká, že nad tebou nemá žádnou moc.

Zde je jeden závažný obraz Božího milosrdenství. Aťkoliv Eliáš selhal, dává Hospodin svému služebníku poslední slovo. Písmo říká, že Eliáš prorokoval: „Psi žrání budou Ježabel mezi zdi Jezreelskými“ (1. Královská 21:23). A právě tohle se stalo. Ježabel byla zavražděna přesně na místě, odkud Eliáš uprchl, a její krev slízali psi. Bůh dal Eliášovi poslední slovo.

Drahý svatý, náš Pán nás učinil víc než vítězi. To je jeho poslední slovo k tématu. Takže, povstaň a boj. A nech

ho, a? t? vede do plnosti jeho požehnání.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/2081/>